

XIX век гещалт³, в) „Великден“ – съживяване на Вазовия патриархален, тържествено-идиличен свят⁴; г) „Край морето“ – дълженстване пред маринистичната тематика, силно изявена у един Кирил Христов; д) „Недей ме пита“ – творба с демонстриран ботевски генезис⁵; е) „Желание“ – мирова романтическа скръб, инспирирана навярно от началните стихове на Ботевото „Борба“; ж) „Сън“ – семпла податка за бъдещата Яворова *опозиционалност* („тъми – ярко озарени“, „горящи очи – погледа им замъглен“); з) „Чудак“ – контаминация на Ботевия странник и Лермонтовия самотник, експлицирана във външен и безмълвен портрет; и) „Бабина приказка“ – алегорична притча, твърде прозрачна като тема и образност, нямаща нищо общо с й) „Есенни мотиви“, където реалите символизират онтологичната оголеност на света...

Мнимият азбучен ред е проследим и на равнище макроцикли: а) „Антология“ – сублимация на екзотеричните *тъмни слова* (битов колорит, народнически интонации, „мирова скръб“, стилизации по хайдушкия песенен епос и по „Делийски песни“ на Ц. Церковски); б) „Безсъници“ – сублимиране на *нищиеански* патос и *метерлинковски* лирически категории, на *верленовска* тъга с *бодлеровски* сатанизъм, облъхнати от имплицитния мит за *демона* с афиширан Лермонтов генезис; в) „Прозрения“ – както вече имаме възможност да отбележим – *прозрения* в родното и в нирванното пространство, за социума и за Бога, обединили разнородни лирически цикли и г) „Царици на нощта“ – псевдопарнализъм, псевдомиметизъм, псевдокласицизъм, и изграждане на нов тип сублиминативен поетически език, който с еднакъв успех може да се определи като езо– и екзотеричен.

Поради изброеното дотук бихме искали да възстановим семантиката на азбучния ред: *а* да бъде равно на *а*, *б* на *б* и т.н. В този смисъл ще употребим символа *граница* и като организиращ принцип, който, според нас, е в състояние да отключи и обособи в художествената система на Яворов сходящи се,